

miközben ezek történnek egyidőben beszélgetek Valakivel, aki azt válaszolja a ki nem mondott kérdésemre, hogy ne féljek, a kisfiammal nem történhet semmi baj. Vigyáznak rá, mert küldetéssel jön. Boldog vagyok. Atjár a tudat, hogy a világon minden EGY és semminek nincs értelme ezen az EGYségen kívül. Össze vagyunk kötve a lelki köldökzsinórral, egymásra vagyunk utalva, mint a labirintusban a turisták. Jól érzem magam, nem vágyom vissza. Amikor felébredek a műtőasztalon hirtelen fájni kezdek. A csecsemős nővér be akarja hozni a kisfiamat, hogy megnézhessem, de rákiabálnak, hogy menjen ki, mert nincs rajta sapka. Fáj, ahogy beszélnek velem. Nem azt sajnáltam a legjobban, hogy nem láthatom, érinthetem a kisfiamat, hanem hogy valaki jót akar és durván leállítják. Elillan a harmónia, amiből jöttem pár perce.

Kitoltak a folyosóra, ahol Zoli izgulta végig ezt az órát. Nagyon meg volt hatódva. Ő látta Balázst, amikor kihozták a műtőből. Azt mondta, nagyon szép, erős baba. Inkubátorba tették és a koraszülött mentőt várták Veszprémből, mert éretlen volt a tüdeje, lélegeztetni kell. Nem ijedtem meg, hoztam magammal a bizonyosságot, hogy nem lesz semmi baja. Azért jó lett volna látni! Megölelni. Ismerkedni. Olyan gyorsan történt minden. Elkészöntem Zolitól, hiszen várták otthon izgulva a gyerekek és a fogadott nagyszülők. Megvárta még, amíg Balázst elvitte a mentő, aztán bejött elköszönni reggelig. Volt min elgondolkodnom az őrzőben. Életem legvalóságosabb szentestéjét éltem át együtt Máriával és a Kisjézussal betekintést nyerve a Szentek Szentjébe... KÖSZÖNÖM.

VEÉR I. TAS

SZENTREGGEL

Álmodtöröl József, ásít,
 hihetetlen... ..
 S a kicsi? Megvan, jó... ..
 Mária még alszik
 fáradtan, mélyen sóhajt;
 mosolyog, sír?
 - dehogy... ..
 'csak' jövőt álmodik.
 (2018)

GARAY ANDRÁS

CSORDAPÁSZTOROK

A pásztorok beteretlék a nyájukat a karámba, felszították reggel óta parázsló tüzet és köréje ülve melegedtek. Derűs éjszaka volt, hűvös szél fújta a keleti hegyek felől, s meleg gyapjú takarójukba burkolódtak. Elfáradtak. Szűkösek így tél derekán a legelők, sokat kell menni, hogy a juhok friss fűvet találjanak. Mire befejezték a munkát, lábukban talán 10-15 szombat járás is lehetett. Jól esett a meleg étel, a pihenés, az asszonyi szó. A környező sátraikban még hallatszottak a gyerekek civakodása, az asszonyok éneke és beszéde, majd minden elcsendesedett. A tűz lobogott csak. A nagy mesemondó Káleb, a legöregebb pásztor mesébe kezdett, vagy imába - ki tudja? Ahogy egyre öregebb lett mindig ugyanoda lyukadt ki a mesében. Mert úgy tartotta a hagyomány, hogy a Messiás meg fog születni, itt a közelben Betlehemben. Pont itt ebben a közeli, koszos kis városban? Egy Messiás?

Egy Király? Ugyan már! - ugratták a többiek

Talán a bor ment a fejébe, vagy elment az esze? - legyintett rá fiatalabb társa, Jákob

Nem úgy van az- ezt jövendölte a próféta! - védte igazát Káleb

Jövendölte, jövendelte! Akkor a profétának ment a bor a fejébe - válaszolt gúnyosan Áron, ki ugyancsak vehemens természetű volt.

Jákob el akarta zárni a vitát:

Hát nem ártaná már a Messiás jövetele, mert bizony hol van már Izrael dicsősége! Idegen seregek tapossák földjét, szedik az adóját és pöffeszkednek a Templom szomszédságában. Azt beszélnek lefizették a királyt is. Ne politizáljatok! Minden este ez a vita - már elegendem van belőle - mondta Áron. - Ha majd eljön, akkor sem ide. Mert ez a koszos Betlehem nem érdemeli meg, hogy itt szülessen a Messiás. Nincs itt egy valamire való fogadó sem, hol egy jót lehetne vacsorázni és egy kupa mézbort inni.

Hamisítja a bort a fogadós! - kontrázta Jákob- Mi lett Ábrahám, Izsák és Jákob népéből! Hamar megtanultak a rómaiaktól, hogyan kell csalni, lopni, hazudni.

Ebben könnyen maradtak, mert mindegyiküket elég sérelem érte az elmúlt években.

Gondoljatok az ősatyákra - mondta Káleb - ők is pásztorok voltak, meg Dávid, a nagy királyunk. És Betlehem Dávid városa.

Talán még folytatták volna a beszédet, de hirtelen a karámok felől mozgás hallatszott és a kutyák vad csaholásba kezdtek.

Talpra! Farkasok! - mindnyájan talpra ugrottak.

Fogták kampós botjukat, hosszú lándzsáikat, fáklyákat gyújtottak a tábortűz lángjától és rohantak a nyugtalan juhok karámja felé.

Fogd meg! - uszították a kutyát a betolakodó felé.